

Κομμωτήρια άντι εκπαιδευτηρίων!

*του Άθαν. Χ. Παπανδρόπουλου**

Η ιδιωτική εκπαιδευτική δραστηριότητα στην Ελλάδα, αν και έχει επιχειρηματικό χαρακτήρα, εντούτοις δεν μπορεί να χρηματοδοτηθεί για την ανάπτυξη της από τα κοινοτικά κεφάλαια του αναπτυξιακού ευρωπαϊκού προγράμματος ΕΣΠΑ. Αντιθέτως, τό πρόγραμμα αυτό μπορεί να χρηματοδοτήσει κομμωτήρια, εστιατόρια ταχείας εστίασεως (φάστ-φούντ) και λοιπές δραστηριότητες. Έτσι, στην εποχή της κυριαρχίας της γνώσεως ως συντελεστού ανάπτυξεως, αυτός ο πολύτιμος πόρος – στην χώρα όπου γεννήθηκε η φιλοσοφία – δώκεται. Και η δώξη αυτή δεν είναι καθόλου άθωα. Είναι σκόπιμη, ιδιοτελής και εξυπηρετεί συγκεκριμένους στόχους.

Κατά τόν κ. Χαράλαμπο Κυραϊλίδη, πρόεδρο του Συνδέσμου Ίδρυτων Έλληνικών Ίδιωτικών Εκπαιδευτηρίων (ΣΙΕΙΕ), η πολιτεία δεν θέλει να επιτρέψει την απογείωση μέσω επενδύσεων της ιδιωτικής εκπαίδευσως γιατί έτσι θα τονιζόταν τό θλιβερό επίπεδο της αντίστοιχης δημόσιας. Με άλλα λόγια, στην χώρα μας απαγορεύεται η ποιτική ανάπτυξη του ιδιωτικού τομέα προσφοράς γνώσεως για λόγους ισοπεδώσεως προς τό κάτω. Όσο για τήν αιτιολόγηση της απορρίψεως συμμετοχής των ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων στο ΕΣΠΑ, όπως τονίζει ο κ. Α. Ι. Παναγιωτόπουλος, γενικός γραμματέας του ΣΙΕΙΕ, είναι αντίξια της γραφειοκρατικής άβελτηρίας.

Γιατί, όμως, η πολιτεία δώκει τήν γνώση; Όπως υποστηρίζει ο κ. Λεωνίδας-Φοίβος Κόσκος, πρόεδρος της οργανωτικής επιτροπής ενός συνεδρίου πού διοργανώνει ο Σύνδεσμος, τό ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα φιλοδοξεί νά «παράγει» δημοσίους υπαλλήλους. Κατά συνέπεια, οι έμπνευστές αυτής της στρατηγικής – ή όποια ήδη έχει όδηγήσει τήν χώρα στην χρεωκοπία – είναι άδιανόητο νά συμβάλλουν στην πρόοδο της ιδιωτικής εκπαίδευσως.

Μέ άφορμή λοιπόν αυτήν τήν άπαράδεκτη κατάσταση, ή όποια είναι και διαχρονικά ή ρίζα της ελληνικής κακοδαιμονίας, ο ΣΙΕΙΕ διοργάνωσε ένα πολύ ενδιαφέρον Συνέδριο μέ θέμα «Ίδιωτικό Σχολείο και Άνάπτυξη», πού οι διάφοροι εισηγητές περιέγραψαν μέ σοβαρά επιχειρήματα μία κατάσταση ή όποια, όσο θά διαιωνίζεται, ή χώρα θά απομακρύνεται όλο και περισσότερο από τούς συντελεστές ανάπτυξεως πού ήδη όριοθετούν τόν 21ο αιώνα και τίς διάφορες παραμέτρους του.

Άκόμα χειρότερα, στίς σημερινές συνθήκες, ή Ελλάδα κατασπαταλά μέ πρωτοφανή άθλιότητα αυτό πού ο νομπελίστας οικονομολόγος Θίοντορ Σούλτζ άποκαλούσε «πολυτιμότερο πόρο» – πού είναι τό ανθρώπινο κεφάλαιο. «Πρόκειται για τόν πραγματικό πλοΰτο των έθνών», έγραφε ο άείμνηστος οικονομολόγος, αλλά παρόμοιες θέσεις και άπόψεις άποτελούν πολύ ένοχλητικά φιλά γράμματα για τούς έγχώριους κρατικο-φεουδάρχες.

Άγνοούνται, έτσι, έξοργιστικά από τό κράτος τά σημαντικά εκπαιδευτικά άποτελέσματα των ιδιωτικών σχολείων, πού είναι από τά ύψηλότερα στην Εύρώπη. Συγκεκριμένα, σύμφωνα μέ όλες τίς διεθνείς έρευνες και μελέτες (ΟΟΣΑ, PISA), από πλευράς επίδόσεων των μαθητών τους, τά έγχώρια ιδιωτικά σχολεία έχουν τήν δεύτερη μεγαλύτερη διαφορά σέ όλες τίς χώρες του Όργανισμου Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως από τίς αντίστοιχες επίδοσεις των δημοσίων σχολείων. Μάλιστα, άκόμα και μετά τήν κοινωνικο-οικονομική διόρθωση των στοιχείων μέ βάση τό κοινωνικό και οικονομικό υπόβαθρο των οικογενειών των μαθητών, σύμφωνα μέ τήν μελέτη Education At A Glance του ΟΟΣΑ, ή διαφορά αυτή παραμένει από τίς μεγαλύτερες στίς χώρες-μέλη του Όργανισμου.

Είναι λοιπόν κάτι περισσότερο από σαφές ότι ή ελληνική ιδιωτική εκπαίδευση είναι ύψηλου επιπέδου και άρα ή όποια επένδυση σέ αυτήν μόνον θετικές συνολικές επιπτώσεις θά μπορούσε νά έχει – ιδιαίτερα δέ σέ χώρες πού βρίσκονται σέ κρίση και πάσχουν από πλευράς άνταγωνισμού, παραγωγικότητας και άνταγωνιστικότητας.

Όπό αυτή τήν έννοια, οι άρμόδιοι θά έπρεπε νά διαβάσουν αυτά πού έγραφε ο καθηγητής και νομπελίστας Θίοντορ Σούλτζ πρίν τριάντα έξι χρόνια, στο πολύκροτο βιβλίο του μέ τίτλο «Έπενδύοντας στον άνθρωπο» (Investing in People): «Η εκπαίδευση άντιπροσωπεύει κάτι περισσότερο από μία κατανάλωση ... Άντιθέτως, οι δαπάνες σέ αυτήν, ιδιωτικές και δημόσιες, συμβάλλουν στην δημιουργία, άφ' ενός, μιās καλύτερης ποιότητας ανθρώπων και, άφ' έτέρου, στον σχηματισμό ενός παραγωγικού άποθέματος, ένσωματωμένου στα ανθρώπινα όντα και ίκανού νά έξελιχθεί σέ μελλοντικό εισόδημα ... Άπό έρευνες πού έχουμε πραγματοποιήσει, προκύπτει ξεκάθαρα ότι μία προσθήκη μορφώσεως αύξάνει έντυπωσιακά τίς επιχειρηματικές δεξιότητες και τελικώς είναι πηγή εύμάρειας ... Έχω παρατηρήσει, μέσα από διάφορες μελέτες, ότι ή ισχύς της διαδόσεως των θετικών πτυχών της εκπαίδευσως άποτελεί κορυφαίο παράγοντα τιθασεύσεως των άνισορροπιών πού μοιραίως προκαλούνται από τόν οικονομικό νεωτερισμό ... Συνεπώς, τό κεφάλαιο εκπαίδευση, είδικά για τίς υπό ανάπτυξη χώρες, είναι πολύτιμο και έξίσου σημαντικό μέ τούς άλλους συντελεστές παραγωγής ...».

Όπως έπισημαίνει ο Σύνδεσμος Ίδρυτων Έλληνικών Ίδιωτικών Εκπαιδευτηρίων, «τό εκπαιδευτικό μας σύστημα, στην κατάσταση πού βρίσκεται, παραμελεί τό κεφάλαιο αυτό, κρατά καθηλωμένες τίς δημιουργικές δυνάμεις του τόπου μας και παράγει πολίτες μέ έλλειμμα πρωτοβουλίας και διάθεσης για παραγωγή και καινοτομία. Συνεπώς, είναι επίκαιρη όσο ποτέ άλλοτε μία εύρεία συζήτηση για τήν βέλτιστη χρήση της έθνικής δαπάνης για τήν εκπαίδευση στην χώρα μας. Και κάθε συζήτηση στο επίπεδο αυτό όφείλει νά λάβει ύπ' όψιν τίς άρχές της αξιολογήσεως, του άνταγωνισμού και του κοινωνικού έλέγχου της αυτόνομης σχολικής μονάδας. Τό ιδιωτικό σχολείο διαθέτει τήν τεχνολογία και τήν κουλτούρα για έναν τέτοιο δημόσιο διάλογο».

Τό έρώτημά μας είναι αν και κάποιοι άλλοι διαθέτουν τήν ίδια κουλτούρα...